

ע"א 005730/04		בבית המשפט המחוזי בירושלים	
		לפני כב' השופט י' ענבר	
18/01/2005			

בעניין: יורם יזדי

המערער

נגד

המשיב

פקיד שומה 3 ירושלים
ע"י פרקליטות מחוז י-ם

פסק דין

השתלשלות הדברים במקרה דנן נפתלת במשהו ולהלן עיקרה: המערער הגיש לבית המשפט המחוזי בקשה להארכת המועד להגשת ערעור על שומת מס הכנסה שהוצאה לו בצו. בפסק דין מיום 14/8/03 דחה בית המשפט את בקשתו. על פסק דין זה הגיש המערער ערעור לבית המשפט העליון (להלן – "ההליך הראשון"). בה בעת ראה לפנות לבית המשפט המחוזי פעם נוספת באותו עניין והגיש בקשה שניה להארכת המועד להגשת הערעור – בש"א 4877/04, אשר הונחה על שולחנו של כב' הרשם י' שפירא. מחמת שגגה שיצאה מלפניו האריך הרשם את המועד להגשת הערעור במעמד צד אחד. המשיב הגיש בקשה לביטולה של החלטה זו שניתנה בהיעדרו. או אז ביטל הרשם את ההחלטה שנתנה במעמד צד אחד וקבע את הבקשה להארכת המועד לדיון ליום 21/3/04. לאחר שמיעת טענותיהם של שני הצדדים קבע הרשם, כי ההליכים בבקשה להארכת המועד יעוכבו עד להכרעה בערעור התלוי ועומד בבית המשפט העליון על פסק הדין שניתן בהליך הראשון. מסתבר, כי בין מועד ההחלטה בדבר הארכת המועד שנתן הרשם במעמד צד אחד לבין מועד ביטולה של אותה החלטה הספיק המערער להגיש במזכירות בית המשפט את הערעור. ביום 12/5/04 דחה הרשם את בקשת המערער לקבל את ערעורו בהיעדר נימוקי שומה מטעם המשיב. ערעור שהגיש המערער על החלטה זו נדחה, בנימוק שהחלטת הרשם לעכב את הדיון בבקשת המערער להאריך את המועד להגשת הערעור עד למתן פסק הדין בבית המשפט העליון

"מקפלת בחובה – כדבר הנלמד מאליו – הארכה של המועד להגשת נימוקי שומה מטעם המשיב" (ע"א 5378/04). ביום 28/10/04 דחה בית המשפט העליון את ערעורו של המערער על פסק הדין שניתן בהליך הראשון. למחרת היום הגיש המערער לרשם בקשה נוספת למתן פסק דין בערעור שהגיש בנימוק שהמשיב לא הגיש נימוקי שומה כנדרש בחוק. הרשם דחה בקשה זו בקובעו, כי "פסק דינו של בית המשפט העליון... שם סוף פסוק להליכים השונים שהוגשו על ידי המערער". על החלטה אחרונה זו הוגש הערעור שלפני שבו טוען המערער, כי מאחר שהספיק להגיש את הערעור קודם לביטול החלטה בדבר הארכת המועד להגשתו מדובר ב"מעשה עשוי", וכי "אין כוונה של החלטת הרשם בדבר ביטול הארכת המועד בדיעבד כדי לבטל את ערעור המס שהגיש המערער...".

לאחר ששקלתי את טענות הצדדים הגעתי למסקנה, כי דין הערעור להדחות. שני טעמים חברו למסקנתי זו ולהלן אמנה אותם אחד לאחד.

ראשית, הדברים שנאמרו בע"א 5378/04 הנ"ל, שלפיהם החלטת הרשם לבטל את הארכת המועד ולהמתין לפסק דינו של בית המשפט העליון לגבי ההליך הראשון "מקפלת בחובה – כדבר הנלמד מאליו – הארכה של המועד להגשת נימוקי שומה מטעם המשיב" - יפים כלשונם גם לגבי בקשתו דנן של המערער. כך הם פני הדברים גם בטרם נותנים את הדעת על טענתו הנוספת של המשיב, כי לאחר שהחלטתו השגויה של הרשם בדבר הארכת המועד להגשת הערעור בוטלה, למעשה לא נותר תלוי ועומד בבית המשפט ערעור שהוגש כדין, המחייב את המשיב להגיש הודעה המפרשת את נימוקי השומה (וראו בעניין זה: רע"א 6218/04 ד.א. חברה לבניין בע"מ נ' פקיד שומה נתניה).

שנית, כמו הרשם המלומד אף אני סבור, כי בפסק דינו של בית המשפט העליון יש כדי לשים סוף להליכים. הבקשה להארכת המועד להגשת הערעור, שאותה הגיש המערער בהליך הראשון, נדחתה בפסק דין חלוט. בנסיבות אלה מנוע המערער להגישה פעם נוספת מחמת מעשה בית דין. הערעור נדחה.

המערער ישלם למשיב הוצאות ושכ"ט עו"ד בסך 7,000 ₪.

המזכירות תמציא העתקים לצדדים

ניתן היום ח' בשבט, תשס"ה (18 בינואר 2005) בהעדר הצדדים

יצחק ענבר, שופט